

Entrevista a Teresa

Context: Anys després de la fugida de la Laura de Comarquinal, en Marc, un periodista i familiar de Laura, decideix investigar què va passar amb les persones que van protagonitzar aquest capítol fosc de la família.

En arribar a la ciutat (ja ha passat la Guerra Civil, som a l'any 1960), Marc investiga una mica la ciutat dels sants i aconsegueix una entrevista amb la Teresa, ja anciana, decrepita i sola, en una casa buida de tota llum i calor.

(Aquest relat no té continuïtat amb la seqüela directa *El Somriure dels Sants*)

- Moltes gràcies senyora Teresa per aquesta oportunitat -diu en Marc, mentre es frega les mans fredes, encara que només són a la tardor.

La Teresa només contesta amb murmuri desagradable mentre està asseguda en una butaca negra, vella i embolicada en moltes mantes fetes a mà. Al costat seu hi ha una serventa grassoneta i lletja, dempeus, esperant qualsevol ordre de la seva decrepita mestressa.

- Senyora Muntanyola..., si vol puc torna un altre dia si no es troba bé...

- Puc... Estic bé... La meva flama s'apaga i vull que se sàpiga què va passar després de tot aquell drama. Però abans...

La Teresa mira el Marc: un jove ros d'ulls blaus, ben plantant i ple de vida, que contrasta amb la decadent i fràgil Teresa d'ulls d'acer.

- Què va ser de la Laura? On és?

El Marc fa un mig somriure que és més bé una ganyota. I li respon:

- Morí, fa sis mesos, en un convent. Vaig poder llegir el seu diari i saber què li va passar a una parenta meva, de la qual no en sabia res.

Els ulls de la Teresa s'humitegen, es pot veure dolor en la seva mirada. Però no plora ni se li trenca la veu.

- Comencem noi, pregunta. Vull acabar ja.

- Voldria saber què ha passat amb els altres Muntanyola, especialment amb el senyor Terra Negra i en Tomàs. Que jo sàpiga és vostè l'última de la seva "saga" que encara és viva.

- L'oncle Llibori morí perquè un os de pollastre que se li travà al coll. Encara recordo el seu rostre blau darrere aquelles ulleres verdes.

- Quina desgràcia...

-S'ho mereixia, aquell porc...

Tant el Marc com la serventa, la Maria, es queden de pedra.

-Aquell "home" era ambiciós com un corb i repugnant com un llimac. Mirava les dones com si fossin un tros de carn suculent.

-Jo...

-No et facis l'orni. Si has llegit el diari de la Laura segur que saps com la mirava, aquell porc. En aquesta ciutat només hi ha bèsties amb pell d'homes rics i bruixes vestides de santes.

Es fa un silenci grotesc i greixós, d'aquells silencis que fan que els segons semblin hores.

-Però pitjor va ser en Tomàs, el meu pobre i desgraciat germà.

-El marit de la Laura.

-Es tornà a casar.

-Com?

-L'hereu dels Muntanyola no podia no tenir un descendent. Així que es va declarar morta a la Laura. Fins i tot vam muntar un funeral discret. Després el vam casar amb una de família bona i es quedà embarassada al mes següent del funeral. Ni en recordo el nom. Perquè quan estava de sis mesos el Tomàs morí d'una bala perduda mentre caçava i tant la dona com la criatura van morir durant un part prematur. Els altres Muntanyola? Moriren per causes diverses, però tots són morts. Com si un malefici els purgués.

-Això és...

-No sóc creient, però si existeix Déu, segur que va ser obra seva.

-Disculpi, però segons el diari de la Laura vostè era una persona molt devota.

-Noi, en aquesta ciutat de sants ningú creu en Déu. Van a missa cada dia, se saben de memòria tots els rituals i resen els parenostres. Però ningú ha seguit les doctrines cristianes. Jo la primera, la pecadora més gran.

-Si li puc ser sincer, senyora Teresa... És molt diferent del que diu el diari.

-No, noi, no soc diferent de la dona de fa tants anys. Només que ara conec la meva hipocresia i ja no m'amago darrere d'un vel de dona santa i devota. Soc el que soc, una bruixa pecaminosa, bruta, verge i sola.

-Sincerament, Senyora Muntanyola, no esperava ni que em permetés fer aquesta entrevista. Pensava que encara odiava la Laura.

- Encara l'odio, en el fons de la meva ànima encara cremen les enveges i l'odi. Però al llarg dels anys m'he adonat que jo no rebutjava la Laura, volia ser ella però creia que no podia. Per això vaig fer el que vaig fer. I ara sento vergonya d'aquella actitud tan infantil i malvada.

- Quan va començar a sentir-se d'aquesta manera?

- Quan morí el Pere.

- El Pere morir jove?

- Sí, anys després, un dia, de sobte, va tenir un terrible mal de cap i va perdre el seny. El metge li trobà un tumor maligne al cervell.

- I això va canviar-la tant?

- Ja t'he dit que no he canviat gens. Només que en aquell moment vaig comprendre que res tenia sentit. Encara que no hagués fet res, el Pere no seria de la Laura. A partir d'aquell fet, vaig començar a pensar cada dia en la Laura i vaig comprendre la major diferència del nostre amor pel Pere. Jo desitjava la seva carn, però la Laura només el seu esperit. Em vaig adonar que, encara que el Pere fos mort, la Laura encara tindria *el seu Pere*. En canvi, jo ja no el podria contemplar mai més.

- Així que...

-Vaig entendre que tot era una mentida, la meva fe, la meva castedat... El meu amor era fals...

La senyora Teresa comença adormir-se, a poc a poc.

- Senyora Teresa?

- Si us plau... dona'm la mà, tinc fred...

El Marc dubta una mica, però accepta uns instants després, mentre la criada encén l'estufa.

-Noi..., tens la mateixa calidesa i suavitat que la Laura quan em va donar la mà el primer dia que la vaig conèixer...

-Si no es troba bé podem trucar al metge...

-Oh, Laura... Podries haver estat la meva salvació... però jo...

La seva mà feble i freda es torna tan flàccida com un drap vell. Els ulls se li apaguen. Així acaba amb el llinatge dels Muntanyola.